

կը յուշէր ինծի երեք տարի առաջ
Դաւիթի լաց ու ողոր, երգն ու զգացումը:
Յուզումս խեղդած կոկորդիս մէջ,
խաչակնեցի երեսս ու Հայր Մեր մը
մըմնջացի: Ու մինչ՝ երկու ծառի ճիւղեր
կը փնտռէի այդ ամայի գերեզմանատան
մէջ... ի զարմանք ինծի, Աարոն աչքերուս
մէջ կարդալով միտքս, մատով խաչի
նշան մը ըրաւ հողաթումբին վրայ, մինչ
աչքերէն հոսած արցունքը կը թրջէին
գերեզմանը իր հօր:

- Երթա՛նք, - ըսաւ յուզուած
շեշտով մը:

Լոռիքեամբ, դուրս եկանք
գերեզմանատունէն, ու վերջին անգամ
ըլլալով հրաժեշտ տուինք իրարու:

Աարոն, որ Եաֆայի հայոց վանքին
մէջ ֆրիստոնեայ մկրտուած էր, վերջապէս
հոգիին մէջ ընդունա՞ծ էր արդեօք իր
հօր հայ ֆրիստոնեայ ըլլալը...

«- Ո՛ր կարդալ սիրտը գիտէ...»:

ՆԱՀԱՊԵՏ ՄԵԼՔՈՆԵԱՆ

ՈՐՔ ԶԱՐԴԱՐԵՑԻՆ

1. Որք զարդարեցին տնօրինաբար զիմաստս անեղին,
հաստատելով յերկրի ըզգիր կենդանի հովուել ըզհօտ նոր իսրայէլի.
երգով փաղցրութեան հրնչմամբ զաստուած օրհնեսցուք:

2. Որք զերկրաւոր մեծութիւն փառաց խաւար կոչեցին,
ապաւինելով ի յոյս անմահ փեսային աննառ բանին արժանի եղեն.
երգով փաղցրութեան հրնչմամբ զաստուած օրհնեսցուք:

3. Որք զօրութեամբ հօր իմաստութեան էին անեղի հաստատեցին
զաթոռ սրբոյն Դրիգորի թարգմանութեամբ նըշանագրութեան.
երգով փաղցրութեան հրնչմամբ զաստուած օրհնեսցուք:

4. Որք նորափետուր բանիւ զարդարեալ պայծառագգեցան
եկեղեցիք հայաստանեայց ի ձեռքն սրբոյն Սահակայ. երգով
փաղցրութեան հրնչմամբ զաստուած օրհնեսցուք:

ՎԱՐԴԱՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏԻՆ ԱՍԱՅԵԱԼ